

Fulls de la *R*evista

Il·lustracions de Josep Clara

Ciutats

Ramon Carbó-Dorca

1. No hi ha res més real que un núvol, un dia de tramuntana, quan els xiprers són flames verdes, cremant pels morts.

Va dir: un dia aniré molt lluny, lluny enllà... cap als estels. Veuré nous mons, nous sols, planes amb gespa violada, nous éssers vius, com ningú podria mai imaginar-los... Mai va sortir de Ciutat. L'enterraren extramurs.

2. Hi ha qui diu que hi ha una altra Ciutat, exactament igual a la que veiem cada dia, copiada dins dels soterranis i habitada per les nostres ombres.

Quantes vegades no ens hem despertat de nit, fugint dels nostres dimonis, resseguint els carrers de la Ciutat? Quantes vegades no ens hem vist atrapats davant de la central del Molí, a on l'aigua eixordava i s'escapava una olor que, pot ser, preludiava el ferum florit dels inferns, per on navegaven entre dos corrents els ofegats de la Sèquia?

3. Caminà pel Laberint en somnis. Pels revolts dels carrers de murs de pedra, intentava veure com s'obria la sortida. De nit, a la claror de la lluna li semblava veure les ombres

d'éssers inexistents, oïa amb els ecos dels seus passos i el bategar del seu cor els freds furtius dins les ombres, sentia els bleixos dels que semblaven perseguir-lo.

Mai arribà a la sortida. No es va fer clar mai. Mai cap dels éssers inexistents travessà la frontera de l'existència.

Al despertar-se, el record del Laberint li quedava concretat en els revolts dels carrers d'alts murs de pedra, de la Ciutat vella.

4. A una cantonada del Barri, ballàrem sols, mentre un estol de badocs s'ho mirava. La música, indescriptible, la posava una orquestra migrada, composta per músics famèlics, que tocaven instruments trets d'algun contenidor. Quan en tinguérem prou, entràrem al Cinema a veure'n una del Humphrey Bogart i la Laureen Bacall. Crec que també hi sortia la Dorothy Malone, però no n'estic pas gaire segur. Abans havíem anat a la Fundació. Hi havia un quadre ingent, blau sobre blau. La rialla del Mestre era a dalt del cel, quan sortíem del cinema.

5. Pel Passeig, es va treure una sabata (una vamba?) i la llançà a l'aire. Poc després, el temps necessari perquè l'objecte resseguís una paràbola imperfecta, l'agafà amb un gest elegant i se la tornà a posar.

Recordo que, després dels fets, tinguérem una llarga conversa banal amb una rossa que repartia fulletons anarquistes per la vorera.

Més tard anàrem a ballar al Dancing, entre meuques i macarrons engomats. Vaig pensar en Bakunin.

6. També l'ull insomne que guarda la Plaça dels Raïms sembla una simple finestreta per donar llum a l'escala. Però n'hi ha molts que han mirat per ell cap a mons remots, cap a peces d'espai-temps més enllà de la comprensió del marc real de les coses de cada dia.

Hi ha qui ha vist bèsties indescriptibles movent-se com ombres pels replans de l'escala de l'ull. Pel passadís de la plaça dels Raïms.

Algú ha dit que tota la plaça dels Raïms no és el que aparenta ser, sinó un ascensor, un medi de transport cap a altres dimensions? La clau està, però, en el fet comprensible i tanmateix il·lògic, associat al fet que la plaça de les Castanyes no és pas gaire lluny.

Amor

7. Heu fet l'amor mai a una cambra de l'Hotel Oriente amb tres turistes japoneses abans de visitar la Sagrada Família? Heu fet mai l'amor dins de les cabines telefòniques de la Plaça Palau o de la Plaça del Sol? Heu fet l'amor mai amb una tailandesa a la riba de Pedret, a hora foscant? Heu fet mai l'amor en un lavabo d'algun sòrdid bar de les Rambles, acompanyats d'una parella de mulates brasileres? Heu fet l'amor mai amb una cambrera russa, rossa, a les escales opressives d'una de les torres de la Sagrada Família?

8. T'estimo, va dir-li. Com tantes altres vegades antany. De sobte, mentre anava oïnt les paraules, les construccions gramaticals adients, els discursos, les veus... s'adonà que el significat del món, tal com ara el sentia, era completament fals. No una il·lusió com tantes vegades havia discutit amb preveres de les més variades religions, sinó una completa i perfecta mentida.

9. La telefonés. Abans has quedat, i abans també. Escalones les trobades, perquè totes han de ser el mateix dia. Després de la feina. Primer una, després l'altra, i després l'altra.

L'endemà no saps ben bé qui és una o l'altra, les cares, els cossos, les boques, les paraules, les mans es mesclen en un combinat perfecte, asossegat pel pas de les hores de meravella, pels minuts arrencats de la monotonia dels anys perduts. Sense caminar entre el bosc de les infinites relacions possibles.

La brillantor dels seus ulls em quedarà en els replecs del cervell, fins a l'última trobada.

10. El va observar. El va estudiar. Va compondre dins la seva ment la manera de curar-li el mal que l'afligia des de feia anys. Amb gran cura i paciència va progressar en el seu camí terapèutic. Va ser un èxit. Una completa curació. El malalt curat, definitivament alliberat del mal que l'afligia de tants anys ençà, va abandonar-la per sempre.

11. Després de grans desenganys, decidí abandonar-ho tot. Va fugir a la muntanya per fer palesa la seva amargor amb escrits admirables. I així va ser.

Al deixar un record tan perfecte, però, subvertí i emplenà de dubte els cors i pensaments dels qui, convençuts de la veritat continguda en els seus raonaments, seguien el seu exemple.

12. Acabàrem de fer l'amor entaforats en el cromlec. Ajaguts sobre les cendres granítiques de la Cova. Dues aranyes aprofitaren l'avinentesa per explorar l'Univers per sota els nostres cossos.

Surge qui dormis

13. Un diumenge de l'exposició de flors. Maig. M'adono (s'adona) de la pedra amb la inscripció. A l'ampit de la finestra, dins del pati antic a on tants de dies hi havia anat (sol i amb elles) i mai l'havia vist. Aquell jorn, però, els ulls se m'obriren (se li obriren?) a les paraules de la pedra antiga.

La finestra dóna al pati i a una escala de pedra, gastada pel passar dels peus del temps, amb barana de ferro forjat i passamans de llautó. «SURGE QUI DORMIS...», diu la finestra. Més amunt n'hi ha una altra de finestra. Hi ha també, sobre el dintell, una altra inscripció en llatí, mig esborrada i difícil de llegir: «St...s...in...ena...in culpa».

14. Tots dormim, però alguns no sortim del somni. Hi haurà algú que, condemnat al somni etern, sorgeixi de dins la pedra?

Dormia, pot ser, des del començament de la Terra. Els déus el varen sorprendre somiant. El tancaren, per sempre, dins un tros de pedra. Encara somia, amb els ulls oberts a l'aspror de la pedra, però.

Ara ell és pedra i el seu cor voldria rodolar a la platja amb altres cors de pedra. Són els cors dels qui, com ell, varen decidir deixar d'escoltar-ho tot per oir només el soroll del mar.

Més tard, aclucà els ulls dins la pedra. A les parpelles se li incrustaren nummulits microscòpics. Clogué la boca i serrà les dents.

15. Obrí les mans i les monedes que mantenia de feia eons a l'esquerra es transformaren en closques de cargol... Els càntics, a fora de la pedra pujaren cap a tons inversemblants. Els veïns tancaren les finestres atemorits... El bloc de pedra antiga començà a esberlar-se, talment com un tros de gel juràssic que comencés a fondre.

Gotes nummulítiques començaren a rodolar per les escales, dringant com peces metàl·liques. Just en el moment en què es veié el primer esclat de cos a l'aire del capvespre; brillaren una costella, una urpa del peu dret, un esborrany de mà... el seu antic cor de pedra deixà de batre i definitivament va passar a ser u amb la pols dels estels...

Els cants baixaren de to ara, es feren un murmur primer, després un xiuxieig, més tard es confongueren amb els càntics de completes dels canonges de la Catedral...

Ramon Carbó-Dorca